

lací soud, který není oprávněn přezkoumávat skutková zjištění, nemohl tuto vadu řízení sám napravit a proto dovolání vyhověl a rozhodl, jak se stalo.

Čís. 12103.

Zaměstnanec (poštovní) nemůže se domáhati na zaměstnavateli (státu) náhrady škody proto, že prý byl za své služby nedostatečně placen, takže trpěl podvýživou, a že se ve službě přepracoval, nebyly-li na něm žádány pracovní úkony nad míru stanovenou předpisy pro (poštovní) službu.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Rv I 1073/31.)

Žalobkyně, bývalá poštovní pomocnice, domáhala se na československém státu náhrady škody, spatřujíc zavinění žalovaného státu v tom, že byla za své služby nedostatečně placena, takže trpěla podvýživou, že se ve službě přepracovala a že byla po jednoměsíční výpovědi bezdůvodně propuštěna ze služeb poštovní správy. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Řízení nezůstalo neúplným proto, že soud první stolice neprovedl důkaz znaleckým svědkem MUDr. P-em, znalci lékaři a výslechem stran, jež žalující nabídl o tom, že výpovědi žalované strany byla žalující strana úplně zničena, že onemocněla ve službách žalované strany, jsouc naprosto nedostatečně placena, podvýživou a přepracováním a že nemůže od svého propuštění nalézt zaměstnání. Soud první stolice se s těmito důvody žalobního nároku nezabýval, omeziv se jen na to, že strana žalovaná byla podle ustanovení § 69 vládního nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 17 sb. z. a n. k výpovědi žalující strany oprávněna. Avšak okolnosti shora uvedené nejsou pro rozhodnutí sporu závažny. Žalující dovozuje svůj nárok ze shora tvrzených okolností, z důvodu náhrady škody. K nároku takovému jest potřebí podle § 1295 obč. zák. nejen škody, nýbrž i zavinění na straně dlužníka a příčinné souvislosti mezi škodou a zaviněním. Než z okolností shora uvedených nelze zavinění žalované strany dovoditi. Není zaviněním, že plat žalující strany byl podle jejího mínění nedostatečný. Strana žalující netvrdí, že by její plat nebyl stanoven podle předpisu. Není tedy na straně žalované ani zavinění v tom směru, že nedostála svým povinnostem, jež měla jako zaměstnavatelka co do placení stanovené odměny. Nemůže býti rovněž ani řeči o tom, že strana žalovaná tím zanedbala jiné zákonné předpisy nebo nedostála jiné své zákonné povinnosti. Že straně žalované lze přičítati zavinění na onemocnění z přepracování, rovněž nelze dovoditi. Strana žalující ani netvrdila, že strana žalovaná na ní žádala pracovní úkony nad míru stanovenou předpisy pro poštovní službu. Nestačila-li strana žalující svými silami na předepsané pracovní úkony, jest příčina toho v jejích osobních vlastnostech, což nelze straně žalované přičítati za vinu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně se domáhá na žalovaném státu náhrady škody. Nárok na náhradu škody předpokládá podle § 1295 obč. zák. především zavinění škůdcovo. Žalobkyně spatřovala zavinění žalovaného státu původně

v tom, že prý byla za své služby nedostatečně placena, takže trpěla podvýživou, že se ve službě přepracovala a že byla po jednoměsíční výpovědi bezdůvodně propuštěna ze služeb poštovní správy. V dovolání již neuplatňuje, že její propuštění ze služby bylo bezdůvodné, nýbrž sama prohlašuje za nerozhodné, zda-li byl žalovaný stát oprávněn dáti jí výpověď čili nic. Že však ani z ostatních žalobkyní tvrzených okolností nelze vyvoditi zavinění žalovaného státu, které ho zavazovalo k náhradě škody podle § 1295 obč. zák., bylo výstižně vyloženo již v důvodech napadeného rozsudku, jež vyhovují stavu věci a zákonu a na něž se dovolatelka odkazuje.

Čís. 12104.

Otázku, zda bylo ve sporném řízení náležitě pokračováno (§ 1497 obč. zák.), jest řešiti případ k případu, hledíc k tomu, zda žalobce projevil trvalý nezájem na náležitém postupu sporného řízení. Pokud neprojevili žalobce náležitý zájem na postupu sporného řízení, nemohla-li býti žaloba žalovanému doručena.

Nebylo-li řádně pokračováno v řízení, nebyla původní promlčecí lhůta vůbec přetržena, nýbrž běžela dále.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Rv I 1500/31.)

Žalující advokát vykonal roku 1923 pro žalovaného právnícké práce. Žalobou, podanou na soudě vzhledem k příročí teprve dne 28. března 1928, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení palmáre. Žaloba nemohla býti žalovanému doručena, ježto jeho pobyt byl neznámý, o čemž se žalobce dozvěděl při prvním roku dne 16. dubna 1928. Žalobce pátral po pobytu žalovaného v únoru 1930 a, ano pátrání nemělo výsledku, navrhl dne 13. března 1930, by byla žaloba znovu doručena k rukám opatrovníka zřízeného žalovanému. Žaloba byla pak doručena opatrovníku žalovaného, jenž vznesl proti žalobě námitku promlčení vzhledem k tomu, že přetržení promlčení nenastalo, ježto nebylo ve sporu řádně pokračováno. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, maje za to, že bylo ve sporu řádně pokračováno, odvolací soud žalobu zamítl, ježto žalobce nepokračoval řádně ve sporu, opomenuv po drahnou dobu pátrati po pobytu žalovaného.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel uplatňuje jen dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 čřs.), napadáje právní názor odvolacího soudu, že žalobce nepokračoval řádně v řízení o žalobě, takže nelze považovati promlčení zažalované pohledávky za přerušené. Dovolání nelze však přiznati oprávněnost. Nejvyšší soud vyslovil zejména v rozhodnutí čís. 9396 sb. n. s. zásadu, že otázku, zda bylo o žalobě podle § 1497 obč. zák. náležitě pokračováno, lze řešiti jen případ k případu, a že jest přihlížeti k tomu, zda žalobce projevil trvalý nezájem